

[Wilhelm]

men bør kigge alvorligt på, hvorfor man ikke opnåede det, man påstod var hensigten, hvorfor man opnåede det stik modsatte.

Ministeren spurgte, hvad vi mente med, at sagen om betjentene på Frederiksberg var et eksempel på, at retsbeskyttelsen var mindre end før lokalnævnene. Jeg mener ganske enkelt, at betjentene i den sag i modsætning til reglerne før 1973 ikke blev afhørt, ikke blev krydsforhørt af modpartens advokat, sådan som det var reglerne, så vidt jeg husker, efter den daværende § 814, indtil lokalnævnene kom ind, og indtil den ændring skete, så det nu faktisk er anklagemyndigheden, der træder ind som den, der afhører de pågældende, og noget egentligt krydsforhør tror jeg ikke de, der overværede den afhøring, vil påstå at der dér fandt sted.

Ministeren oplyser – og jeg takker for oplysningen og erkender, at jeg ikke vidste det – at registreringen af børn, der er løbet hjemmefra, ikke længere eksisterer, men den har eksisteret indtil for et par måneder siden. Jeg har checket de kundgørelser, der findes oppe på biblioteket, og kan sige, at reglen var uændret så sent som i slutningen af september måned, så jeg synes ikke, man kan klandre os for vores forberedelse af disse ting. Den reviderede kundgørelse, der måske er tale om, er i hvert fald ikke nået frem til den samling, der står på biblioteket, så sent som ved udgangen af september måned. Derfor fejlen, om man så må sige, og tak for oplysningen om, at i hvert fald det dér er ændret.

Flere ordførere var inde på, at de syntes, ministeren og den anden socialdemokratiske talsmand i dag var kolde. Jeg synes, det er meget sagt – havde det endda været sådan – jeg synes, de var, som socialdemokrater næsten altid er, lunkne, og det lykkedes endda at udsprede den lunkenhed, så Hørup i ministerens udgave nu også kom til at ligne sådan en vattet én, der sagde lidt, der ikke rigtig betød noget som helst.

Ministeren var inde på registrene og sagde, at han gerne ville kigge på og overveje det med politiets organisation, og at man måske skulle lave nogle strenge regler og få dem anbragt i rigsarkivet med adgang for kun én person. Må jeg så spørge: til hvilket formål? Hvis de oplysninger overhovedet skal anbringes nogen steder, må det vel være, for at de på et eller andet tidspunkt i en eller anden given situation skal kunne trækkes

frem igen. Hvad er det for en person, der skal have kendskab til det dér? Det er jo fuldstændig meningsløst. Det kan da ikke være tanken at fylde rigsarkivet med sådanne ting, hvis ikke formålet er, at det på et eller andet tidspunkt skal kunne genfremkaldes af erindringen og bruges, hvis man finder det nødvendigt. Altså, ingen sletning og ingen strenge regler, når det kommer til de praktiske udformninger.

Ministeren taler om, at man gerne ser på isolation og lægeundersøgelse efter tre uger osv. Det er ikke den eneste ting, der er ved isolation, og folk er i øvrigt meget forskellige; det er grunden til, at vi ikke kan acceptere en tidsbegrænsning. Det er rent statistisk fornuftigt med en tidsbegrænsning, men der vil stadig væk være folk, der bliver skadet af bare få dages isolation.

Men det er ikke den eneste ting. Må jeg citere: »Det sker, at en sådan ung forbryder tilstår noget, som vedkommende slet ikke har gjort – bare for at slippe ud af isolationen.

Isolation bruges nok i dag mindre for at holde folk fra forbindelse med omverdenen end til at presse en tilståelse frem. Isolation er en handelsvare; sådan mærker vi det i alt fald fra forsvarerside. I mange tilfælde bliver det sådan, at forsvareren og hans klient ikke vil protestere mod fængsling, bare de undgår isolation. Det er betænkeligt, hvis isolation gøres til et så overvældende pressionsmiddel, som det gøres i dag . . . «

Og videre: »I øvrigt mener jeg ikke, at isolering hjælper synderligt, hvis man skal forhindre kontakt med omverdenen.«

Det er fuldstændig på linie med det, vi mener i de forslag, som hr. Knud Lind kaldte anarkistiske og samfundsnedbrydende. Det er sagt af forsvarsadvokat hr. Ninn-Hansen i Berlingske Tidende, og det er bragt som bilag til vores forslag, hvis nogen ønsker at studere det. Jeg synes, det er alvorligt, og hr. Ninn-Hansen er ikke den eneste forsvarsadvokat, der har talt om, at isolation bruges som pression, som tilståelsesarrest. Derfor er det ikke kun, men også de psykiske virkninger; det er også rent retssikkerhedsmæssigt, at man bruger isolation som tilståelsesarrest. Og når så erfarne forsvarsadvokater oven i købet kan tilføje: » . . . mener jeg ikke, at isolering hjælper synderligt, hvis man skal forhindre kontakt med omverdenen«, hvad